

Рік: II.
Ч: XI.

Совітський

12. IV 1916.

В а м о х о т Н Н І

Сат. - Гумор. - на сонце. Виходить Коми хор -
В Коми Україн. С'р. Війська.
Ціна 20 сот.

Поперечний.

Старша воина - Тушляк.

[Присвѣта полевій комі, що відійшла в поле
[21. III.]

„Ой, нана, нана, лютої нї ружу
З нашої кантини!
Чи там раду радять, як на Руса сїати
Хе, дуємо туди серед сну.

Ой піди, піди варїо через поле
Та через Жарайвку
Возьми наші гроші - поздорови
Та купи шріівку. [Братівко

Ой заграй, заграй, слабний, франкофоне
Перед тими стрілками,

Що ми тоб, „Мриківку“, поїм дєруї майки.
Та йдуї на хей бік за нами!

Ой Боже наш, Боже! хопі не за нами,
Хеси Ми їх із кантини.

Ідо поїдем в гості.
Устанийний табу у скрині
Маршувати й дукати
Ми не хочем відпусток.
Ходім і до надарок
Підем, визволяти.
Устанийний * є фандарми
Й, станийний * на лаві.
Ов би мангарі
Ви тепер нам не страшні.
Ідо їдем в поле, слави.
Удари собі спивають
Мов нікто не чує
По переду стара війна
Усім тий кермує.
-Стара війно! Скажени сї!
Мангар недалеко!
-Незлакає! Уховались
За шини та за ширеку.
Сматать мов у гарні - в квартирах
Й, станийний дрімає дини ^{Мангарі} Мрокко премію
Немає скажених; стоїть, жор надарок;
Йому, станийного кождо сї збудити
"Сиди тихо Мрокку!" Запас на ширеку

Ми мій повиснем! "Мені... за
Май надано грошки! — крикув його в когось
"Ми усі, з народом" — "Гавно" — "Вольода"
полева соїти" так як всі стояла,
змила. Позаду дехто мисель поспішав.
Прокко сханув сів. "Полева" притала.
Жандарми отквітні на кватирі сів
А м'яко березку мисель не дрімалась
там сірілий серцем. Чогож вони ждуть?
То своїм. Тога в арешті благатом
А мова їх мовби на полі зобуї.

Омий Дожде Українці!
Вже радше змучуть на курсині,
Вневолі сівби стрілими!
Нам сором туди і там;
У хос прийми би до каміни,
У де би іноді зайти,
У несесть встоди принести,
У перед різкими панам
У пать стрілими — — —

Али не бий
Вартового. — Бо він все з нами!
Умисли з дором. "Ато такий?
"Стара война!" — У арешті

Красе III-го восточноруско-молдавска

Maizibka

снѣхъ. зареєсѣнѣне зъ кнѣзѣиного порукѣю

Robin Couvrea

засноване на пам'ятку великої битви, яку наші
 діди і предки добровільно виграли на річці Ма-
 ківці в квітні 1915. року, поставимо собі за мету
 і задану закупити і удержувати одну а не дво-
 го і більше осіб, в коїх і будуть приписані
 інваліди У.С.С. Рішення купити село або діля-
 нку сільськогосподарських і тваринницьких нашоїх
 воєнних інвалідів, коїх не мають змоги
 жити. Доходи з землі будуть їх удержувати.
 Тому треба швидко і то скоріше!

Щоби пожити цимъ левомъ і скорозітрати, при-
значай збути в брато цдмъ по 10 копѣи в ко-
посѣ, що мають бути до Каси складати цимъ
і зривати ся нимъ провенту. Знають, що тамъ сто-
дасть на цдмъ 10 копѣи, що промѣй і всіають
все цо вѣластикомъ, вінъ гістанѣ за нихъ
цдмъ вѣи кинувати зъ Каси Поба-
рства.

Урагосін пуданіх
„Ами не бийте! Оу дором
Все напминають.
Ребе різни ми половами
Полеба соїни як ціла
А вартівих—... уже наша
У всіахись бото піними.
Сіара война у арешті
Ек в некій мийі,
Сана гвері візми.не.
„Ступ скоріше! Тей марше!
Вини в Африка цар.“
Сиренцуні Шенста,
До добри не думи
Тих сиб, що гей з цар.
У нів сиренцуні цар:
„Не дармо, нівотів.и,“
Сиренцуні царі . . . .
„Не лїкай си! Погуби си
Ами хор коло царі. . . .

Мажко ботом он як . . . .
Давно не візми.

Не рекрутин и стара война
Нови разой им
Из менаскен. „Заснивай!“
Так до митамно
Будути снѣм и крика
Срѣдѣевог о камо.
Ма, пампука „госв взнаа сѣ
Вириннае ои,
Комуе зараз пошѣва,
Маки серед пом.
Себе то ие пак стамийний
Уо з. иека скоро так всѣае,
Там тоно приказ вигае:
„Нехай приде мѣм, мислѣнийний“
А стара война не, иеае,
Кай з. иеае то стаа мере,
„Одѣм Кривоко миро з. иеае
Не ииний кихае в мере.
Будути сѣ уе до кнѣта
„Кривоко новна мислѣе:
„Каварини! Не бирне з. иеае
Дже госвѣа у поле иеае.“
А ми, то Perez у всѣа вѣм
Чини прѣслабних ир Кароан,

Усі вже легви дуркотили:
"Лиш добре!.. Не вяреші брат!"

Поволстшало. Розійшлись

Лиш на дорогу закурила,
Вдоволені, що так зійшлись
І стріли з арешту звільнили.
Ідутъ собі, якби з квартири
З тиха снівають.

Та на стріли і офіційів
Вірши укладають.

Нам, "стацийний", "главний" дуж.
Ще і страйно завзятий
Вігодрав нам з рук оруже
А всадив лопати.

Всадив нам лопати

Щодрови конати

З'перед "Officersmenage"
Полота зортати.

І не лиш то така діла

Іхай на, войну стару

За що недуб до гарешту
Дають острів кару.

Але як нам, старій війні
Буде зле тут жити,

Моше підан, із охоти"
В полі Руса бити.
Щоби тут так зовсім тусю
Віку не змарити.
А як вже ся розходжало^и
Турман застівали:
Слава Тобі, стара воїна"
На весь світ великий
На весь світ великий
На всю Україну
Ак би не Ми товариштї
Стрілець - можеб і згинув?"
Розходять ся співаючи; іде
Позад жандари завзятий,
Май, ми омина він насе.
Котрий з котрої хати,
І хоч се проста Туцунїя -
Не женеть ся жандармерїя.
Вона боїть ся, щоб стрілець
Не крикнув не погоне слово
Та щоби не зійшлося брато
А то... надилбме синець... [Знов
Іду собі завітра рано
Збірка їх лекає. - -

Може ще й на відходнім
Музика заграє -
Стара воєно! Тимуріє!
Тим ідемо в поле знову!
Ано Поближ останеся?
Дійш, а не -- слово.

В. Стик.

Гимн „лопатецькы“
[латиня].

Колись перої ми були
Збились з москалями,
Тепер немічні і сла --
[бі]

Воюєм лопатами --
Панове їздять по містах
Васують срібло -- зло --
[то]

Горпачю-Болото!
Колись ми били ся, аби
Подітокійно стали, —
Тепер танцюєте, а ми
Рискаль до рук дістали!
Шок не іронія судьби;
Грашка Суностална?
Зам знак-ордери і кре-
[сти]-
А нам; отса лопата!
Та труд нам кесний
[був з мечем, —
Так кесний з лопатами —
Ми горді з сего-бо се все
Для України-матки.
Хоч настане Божий мир
Ми домів підемо, —
"Болотом" будем воговатори
Вж поки не піремо!
[нуї: Сріпень, то в світі...]
